

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitivm Perfectionis, Et Virtvtvm Christianarvm

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XII. Aliqua proponuntur signa, è quibus colligatur, vtrum quis sua pure agat propter Deum, an vero seipsum in iis quærat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Nem. fol.
operibus
diligentia
peratus
Dei pia-
tum.

1b. 33. 7.

Marc. 12. 43.

Luc. 11. 1.

uitiaz, nec aliud quidlibet potest accrescere. Porro si iustegearis, quid donabu*ei*, aut quid de manu tua accipiet? Aliud vero non querit, aut aestimat, quam ut ameritur, & nos ex parte nostra serio agamus quantum agere possumus. Cernere id ad oculum est in duobus nummulis, quos vidua illa apud Euangeliſta in gazophylacium templi coniecit. Cum enim haud procul ab eo Redemptor Iesuſ federet, videbat Pharisæos & opulentos suas in id eleemosynas mittentes, quorum hic quidem argenteum, ille vero aureum forsan obtulerit, cum vero & paupercula quædam venisser vidua, & æra minuta duo in arcam templi demisſeret, ad suos discipulos conuersus Redemptor palam ait, Amen dico vobis, quoniam vidua haec pauper plus omnibus misit, omnes enim ex eo quod abundabat illis, miserunt, & quidem non tantum, quantum possent, haec vero de pecunia sua omnia qua habuit misit, totum victimum suum. Quod vero, inquir Chryſtoſtomus, in vidua fecit, idem in docentibus, prædicantibus, studentibus, aliaque ministeria & officia obeuntibus operabitur. Neque enim in his tam respicit quid agant, quam voluntatem, affectum, & diligentiam qua ea agent.

tristitiam & inuidiam inde contractam præferas; euidens argumentum est, pure te Dei gloriam non querere. Atque ad hoc confirmandum adfert illud Iacobi Apostoli: *Quod si cœlum animarum habeat, & contentiones sint in cordibus vestris, non est ista sapientia de sursum descendens, sed terrena, animalia, diabolica.* Non est is zelus gloriae & honoris Dei; sed zelus tuipius, & vt non minus honoris & extollaris, quam alius ille. Si enim Dei gloriam, & non tuam quereres, gaudeces multos id genus operarios inueniri, & quod ipse potes & nosti facere, id & alios facere. Vti de Mose Scriptura refert; dum enim Iosue quibusdam prophetantibus resisteret, ipse velut iratus ei aiebat, *Quid amularis prome? quis, tribuat ut omnis populus prophetet, & det eis Dominus spiritum suum?* Sic seruus Dei dicat oportet, Utinam omnes ad unum zelosi & ardentes sint prædicatores, multumque iis de spiritu suo Dominus der, ut hoc pacto magis honor & gloria illius dilatetur, & sanctum eius nomen toto terrarum orbe agnoscat & sanctificeatur!

Num. II. 29.

Egregium hac in parte exemplum scribitur de R. P. M. Ioanne de Auila. Is Lib. 4. vit. B. Ignatii. primum Soc. Iesu à Deo per B. P. N. Ignatium excitatam audiens, & institutum & finem eius intelligens, lætus aiebat, hoc ipsum esse, quod tanto ipse tot annorum desiderio ac conatu perficere studuisse, sed huc se pertingere non posse: proinde sese puerο assimilabat, qui in imo monte consistens, graue quadam pondus in ipsum subuchere quidem desiderabat, ac totis viribus suis ad hoc connititur; sed ob earum imbecillitatem id perficere nequit; at postea veniens gigas, hoc ipsum pondus, quod puer sustollere non potuit, corripit, & sine ulla negotio ac difficultate, quo cum queloco voluerit, collocat. qua similitudine sese Auila ex humilitate puerο, B. vero P. N. Ignatium valido giganti comparabat. Quod vero ad propositum & scopum nostrū facit, id est, quod tam ipse hoc opere

N per

C A P V T XII.

Aliqua proponuntur signa, è quibus colligatur, utrum quis sua pure agat propter Deum, an vero seipsum in iis quærat.

BONVM quoddam signum dat B. Gregorius, è quo quis perspiciat utrum in iis que circa proximum peragit ministrii, pure Dei gloriam, an autem seipsum querat. Vide, inquit, num. dum alias quispiam egregie concionatur, omnes ad se petrarahat, multumque in animabus fructum faciat, non minus gaudias, quam si hoc ipse ageres: si enim non gaudias sed nescio quam dispergiantiam, Rodriguez exercit. pars I.

per Ignatium pefce. A gauisus sit & lētātus, quam si suis auspicis Societas fuīser excitata. Nihil quippe in hoc ipso aliud desiderabat, quam puram Dei gloriā & animarum salutem. Quod qui faciunt, illi boni & fideles sunt Dei ministri, qui, vt ait Paulus, non quarunt qua sua sunt; sed qua Iesu Christi. Verus quippe Dei seruus tam sincere vnam Dei gloriā & honorem, & animarum salutem desiderare debet, vt cum hæc per alios peragi voleret Deus, tam ipse gaudeat & contentus sit, quam si opera & auspicis suis fierent. Vnde bonum id nonnullorum Dei seruorum fructus spiritualis & conuersonis animarum per cupidorum exercitium est, sic Deum rogare, Vtinam Domine hic ad te conuertatur, hæc anima ad obsequium tuum transeat, vtinam fructus aliquis edatur, & quidem eius opera, quem ad hoc ipse applicare dignaberis! Ego enim nihil omnino mihi cupio ascribi. Hoc scilicet est in veritate & sinceritate ambulare, vt non nostrum honorem & estimationem, sed maiorem Dei gloriā & honorem quāramus.

Idem & de spirituali tum nostro, tum fratrum nostrorum profectu dicendum est. Dum enim quis fratrem magis magisque in Spiritu proficeret, & in virtutum studio quotidie progredi, se vero in extremis hærere videt, & propterea contristatur, & animo deiicitur, is pure maiorem Dei gloriā non quārit. Nam etsi verus Dei seruus ex intimi cordis pene tralibus dolere debeat, quod Deo tantum non seruiat, quantum aut deberet aut posset; inde tamen non sequitur eum, si videat alium magis quam se proficeret, propterea contristari aut animo deiici debere; at porius quādam animæ eius dolenti & afflictæ quod Deo adeo negligenter seruiat, alleuiatio & solatium esse debet, quod videat, quamvis ipse præ negligentia non faciat quod debet, non deesse alios, qui quod ipse facere desiderat, abunde præstent, Deum & glorificando & seruiendo. Hæc porro quæ non nullus occupat tristitia & pusillanimitas,

ex amore proprio aut ex aliqua superbia, aut latente quadam inuidia enascitur: Si quis enim serio maiorem Dei honorem & gloriā quārit, & propter eam ei feruite cupit, certum est magnam ei lētitiae & gaudii occasionem fore, cum alios in virtutum & perfectionis studio multum & continuo progrederetur, et si ipse alia ex parte dolet & erubescat, quod tanto feroce & zelo obsequio eius se non dedit.

Secundo, quando ita suum Religiosus officium imperat que à superioribus exequitur, vt non curet utrum hoc sibi vel aliud præcipiatur; huic officio applicetur, an ali, sed tam hoc quam illud sibi complaceat; euīdens id argumentum est, pure propter Deum sua ipsum exequi. Propterea namque hanc æqualitatem & Secundum indifferentiam omnibus in rebus habere signum intercessione indifferentem studet, quod vnam Dei implere voluntatem satagat, nec in exteriori operum materi sistat. Si autem tam libenter humilia ac laboriosa ministeria non obeat, quam honorifica & aspera, signum euīdens id est, ipsum non pure propter Deum id facere, sed scipsum, & consolationem & commoda propria in colectari. Vnde præclare vir ille pius: *Si desiderii tui causa est Deus, gaudres, quois eumque deummodo id ordinaret.*

Tertio, signum est non sincere propter Deum, sed ob respectus aliquos humanos Religiosum sua agere, quando ea quæ agit, & laborem omnem suum à superiori vult comprehendari, rataque haberi utis nimirum, vel aperte dicat, bene eum suo functum esse officio, aut signo saltet aliquo ac nutu illud sibi placere significet; & si nihil horum adfuerit, animum despondet & abiicit. Si autem pure tua propter Deum ageres, parum hæc inania curares, imo ne quidem ea intueri sustineres: sed potius confundi & erubescere deberes, quando quid tibi superior ostendit, tibi persuadens, eum propter imperfectionem & infirmitatem tuam taliter tibi condescendere; necnon de te ipso conqueri ac dicere, Ah miserum & infortu-

infotunatum me, qui tam in virtute sum debilis & flaccidus, vt his me necesse sit adminiculus animari & suffulciri!

Abbas Ioannes iunior Thebeus, Abatis Ammonis discipulus, vt in Prato spirituali traditur, duodecim ipsis annis cuidam de veteribus illis Patribus ægrotanti seruuit: qui etsi opus suum sedulo & nauiter exequeretur, quotidieque in gentem laborem suscipieret, nullo tamen est blando aut suavi a senecte verbo compellatus, sed semper asperius habitus. Ergo cum iam senex ad vitæ extrema redactus esset, & multos eremitas, qui se inuiserant, circumstantes sibi cerneret, humilem ac patientem discipulum suum ad se euocat, eumque manu apprehendens tertio ait, Dominus maneat tecum, Dominus maneat tecum, Dominus maneat tecum; ac Patribus ipsum de meliore nota commendans, atque in filium tradens dixit, Non est hic homo, sed Angelus; quia etsi toto illo duodecennio, quo milii ægrotanti seruuit: nullum unquam ex me amicum verbum accepit, nihilominus semper mihi & libentissime & diligentissime seruuit.

uari debeat. Multisunt Dei querendi & seruandi modi. Seruire Deo metu poenarum, est Deum querere, & quidem bonum; quia seruus timor bonus est & Dei donum: unde ipsum etiam à Deo Propheta postulabat, *Conlige timore tuo carnes meas.* Si quis sic diceret, aut animo cogitaret, si non esset infernus, aut si castigari non metuerem, Deum offendrem; hunc Theologi timorem malum & peccatum esse docent: ex hoc enim colligas malæ cum voluntatis esse. At timore poenarum & mortis, & rigidi iudicii Deo seruire, & à peccando abstinere, laudabile est & salutare. Idcirco etiam saepe nobis hæc sacra Scriptura ab oculis ponit *tu bonus.*

*Timor Dei
malus.*

Secundo, Deo seruire ob præmium gloriæ quam speramus, est etiam Deum querere, & bonum, atque etiam melius quam primum. Melius quippe est sua agere spe præmii & gloriæ, quam suppliū infernalis metu. Atque ita Moyson fecisse testatur Apostolus: *Fide Moyses Hebr. II. 24. grandis factus negauit se esse filium filia Pharaonis, magis eligens affligi cum populo Dei, quam temporalis peccati habere iucunditatem; maiores diuitias estimans thesauro Aegyptiorum impropterum Christi aspiciebat enim in remunerationem. Et Psalmographus de se aiebat, Inclina cor meum Domine ad faciendas iustificationes tuas in eternum, propter retributionem, quam promisi.*

Omnia hæc bona sunt, vnde his etiam iuuari nos oportet, sed ulterius etiam progredi B.P. N. vult, animum sublimius efferre, & ad altiora aspirare. *Æmula- 1. Cor. 12. 31.
mini charismata meliora, & adhuc excellentiorem viam vobis demonstro.* Satis namque illi non est, vt Deo qualitercumque *Optimus* seruiamus & queramus, sed alium mul- *amor filialis.* to excellentiorem & sublimiorem modum nobis ostendit: Vult viique nos Deo seruire & querere propter Deum, pure, propter seipsum, propter infinitam eius bonitatem, eo quod sit is qui est: qui summus & eminentissimus est gradus.

CAPVT XIII.

Quomodo in rectitudine & puritate intentionis crescere & proficere debeamus.

B E A T U S Pater noster Ignatius singulari quadam ratione ac particularius nobis declarat, quomodo in hac intentionis rectitudine & puritate semper magis magisque proficere & ulterius progressi debeamus: *Omnis, inquit, rectam habere intentionem studeant, non solum circa ea via sua statum, verum etiam circa res particulares omnes id semper in eis sincere spectantes, ut seruant & placeant divina bonitat propter seipsum, & propter caritatem, & eximia beneficia quibus præuenit nos potius, quam ob timorem poenarum, vel stem prætorum, quamvis hinc etiam in-*